

Groza proza 4

UŽAS U KAMPU

R. L. STAJN

Preveo
Vladimir D. Janković

■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

MOSTLY GHOSTLY

LITTLE CAMP OF HORRORS

Copyright © 2005 by Parachute Publishing, L. L. C.

Jacket illustration Copyright © 2005 by Parachute Publishing, L. L. C.

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA
This translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Random House, Inc.

Neka vas prođu trnci od
serijala *Groza proza!*

Groza proza 1: Ko je pustio duha
Groza proza 2: Je li znaš moga druga duha?
Groza proza 3: Noć u ukletoj kući
Groza proza 4: Užas u kampu

I, USKORO:

Groza proza 5: Duhovi prave lom

1.

Dragi mama i tata,

Kamp je strava. Danas sam pobedio na takmičenju u streljaštvu. I plivao sam od jedne do druge obale jezera. Učim leptir stil, a sve sam bolji u skokovima sa pristaništa.

Stariji kamperi skijaju se na vodi, i jedva čekam da i ja krenem na časove.

Momci u mom bungalovu su strava. Razne ludorije izvodimo ovde, na primer – krijemo se po šumi ili ostajemo napolju do zore. Ali naš starešina je baš kul tip. I misli da smo i mi kul.

Mnogo sam novih drugara stekao. Dopisivaćemo se i-mejlom i ostati u vezi i posle kampovanja.

Hrana je odlična, naročito kad dođe večer za roštiljanje. Je l' mi verujete da sam sinoć pojeo šest viršli? Očigledno mi se apetit poboljšao od one šetnje – prepešačio sam desetak kilometara.

To bi bilo sve za sada. Momci me zovu na takmičenje u tetrabolu.

Šaljite, molim vas, čokoladice. Stvarno ne znamo šta ćemo bez njih. I pošaljite mi, molim vas, malo novca, da mogu sebi da kupim nešto u kantini.

Nedostajete mi. Pozdrav!
Maks

Lepo pismo iz kampa, zar ne?

Pa, ako mislite da je pismo pravo, skroz ste odlepili. To je samo šala. *Nema šanse* da bi iskreno vaš Maks Dojl napisao jedno takvo pismo.

Kao prvo, *mrzim* letnje kampove. Zašto odlaziti stotine kilometara daleko od kuće? Komarci mogu da te izujedaju i u tvom rođenom dvorištu! A od toga što si napolju po ceo dan – može koža da ti izgori ili da te udari sunčanica. Ili da ti se desi nešto još gore.

Kao drugo, roditelji su me poslali u kamp na Zmijskom jezeru. Jedno od najstrašnijih mesta na planeti. To vam je rupetina u kojoj se sve sami užasi događaju – najozbiljnije vam govorim. Mislim, šta vam sâm naziv kazuje? Kamp na Zmijskom jezeru? Liči li vam to na Kamp nasmejanih lica, recimo?

Još jedna briga mene mori: progone me duhovi.

Progone me Niki i Tara Roland, dva duha koja su nekada živela u mojoj kući. Jedino ja ih vidim i čujem. Sasvim su sami, i ja sam im potreban; pomažem im da nađu svoje roditelje.

Oni su isključivi krivci što sam morao da dođem u kamp na Zmijskom jezeru.

Ostao bih, inače, celoga leta kod kuće. Da nije bilo njih, nikuda ne bih morao da idem.

Ne bih morao da se suočim s ovom hordom zlih duhova, ružnih, užasnih duhova. Ne bih morao da ronim u – Zmijskom jezeru.

I hajde, pogodite iz tri puta: zašto ga zovu baš tako – Zmijsko jezero?

Pa, verujte na reč, nikada nisam pisao slatkasta pisma iz kampa. Nisam imao vremena.

Jedino što sam u kampu napisao glasilo je: „S. O. S.“ *U pomoć!!!*

2.

SVE JE POČELO U JULU. Moj brat Kolin je bio u svojoj sobi, pakovao se za kamp. On je važna faca, mlađi starešina u kampu na Zmijskom jezeru.

Njemu je tamo lepo.

Šta se to Kolinu dopada, uopšte, kod tih letnjih kampova? Pa, uživa da deci potapa glave pod vodu. Uživa da raznim pričama o duhovima plaši male kampere. Da gura decu sa kanua i priča im da u vodi živi krokodil ljudožder. Da krišom ubacuje mrtve bube u krompir-salatu. Zbog takve zabave Kolin voli kampove.

Kolin je krupan, plavokos, naočit, atletske građe, lepo se nosi i omiljen je.

Drugim rečima, totalni krelac.

Ili bar ja tako o njemu mislim.

A ja nisam kao moj stariji brat. Roditeljima sam saopštio da ne želim da idem u kamp. Kazao sam im da bih radije ostao kod kuće, družio se sa svojim drugarom Aronom i zabavljao se na svoj način.

Hteo sam da uvežbam mađioničarski trik. Ima tušta i tma novih trikova koje bih želeo da naučim. A u poslednje vreme mnogo se bavim i enigmatikom.

Rešavam sve one knjige s anagramima i nepoznatim rečima koje treba otkriti. Zna li šta je anagram. To je ono kad uzmeš jednu reč, ili ime, i ispremeštaš slova i tako praviš nove reči.

Primer radi, znate li kako glasi anagram za moje ime – Maks I. Dojl?

JODLA MIKS.

A znate anagram za ime *Bob*?

Pa BOB. Ha-ha-ha!

Aron i ja uređujemo sopstveni veb-sajt. Još ne znamo čemu će konkretno biti posvećen. Ali znamo da će biti, baš ono, kul.

Ima, dakle, posla preko glave kod kuće. To sam i roditeljima rekao. Mama mi je kazala da mi je potrebno više svežeg vazduha. Da moram da se bavim sportom kako bih se pravilno razvio.

Tata me je nazvao cmizdravim beskičmenjakom. On je krupan kô kamion i opasan tip, i uvek tako govori. Navikao sam ja. Misli da će me tim uvredama podstaći na akciju.

Rekao sam mu da je anagram za *beskičmenjak* BIK MENJA SKEČ. Blenuo je u mene kao da sam poludeo.

Tata i mama su, dakle, bili kod Kolina u sobi i pomagali mu u pakovanju. A ja sam bio u svojoj sobi i vežbao neke trikove s kartama. Neko iza leđa me pozva: „Hej, Makse! Šta ima novo?“

Prepavši se, ispustih karte na pod. Okrenuh se i ugledah Nikija i Taru, koji su mi stajali iza leđa.

Oboje su visoki i vižljasti, s tamnom kosom i sivozelenim očima. Niki je moj vršnjak – jedanaest mu je godina. Nosi crnu majicu i shorts. Tari je devet godina. Nosi plavu majičicu bez rukava i izbledele farmerke s niskim pojasom. Crvene plastične minduše landaraju joj na ušima.

„Što se tako šunjate?“; ljutnuh se na njih.

„Pa mi smo duhovi“, reče Tara. „Moramo tako.“

„Možemo li još jednom da pogledamo ovde?“, upita Niki, zavirivši pod moj krevet.

„A čemu to?“, rekoh. „Mesecima ih već tražimo. Prevrnuli smo ovu sobu naglavačke. Amajlija nije ovde.“

Tara uzdahnu. „Ne možemo odustati, Makse. Moramo da tražimo i dalje, posvuda. Ako su mama i tata u toj amajliji...“ Glas je izdade.

Niki je legao na stomak i upuzao pod krevet. „Ne vidim je“, reče on.

„Niki, pa podigli smo svaku lopticu prašine“, rekoh.

„Možda su se u međuvremenu stvorile nove loptice, koje nismo ispitali“, odvrati Niki.

Tara je otvorila vrata mog ormana i počela da izbacuje raznorazno đubre. „Znam da je amajlija tu negde“, reče ona. „Osećam to, prosto.“

Bolje da vam sve potanko objasnim.

Kad su se moji doselili ovamo, kuća je bila prazna. Na podu sobe koja će pripasti meni, mama je pronašla srebrni visuljak u obliku metka. Stavila ga je na lančić i rekla mi da ga nosim oko vrata, za sreću.

Pre nekoliko meseci, duhovi i ja smo saznali da je ta moja amajlija, u stvari, čaura života. Duhovi mogu opstajati u tim čaurama. Niki i Tara veruju da su njihovi mama i tata uhvaćeni upravo u amajliju koju ja nosim. I da bismo, možda, mogli odatle da ih oslobodimo.

Postoji tu samo jedan neznatan problem. Ja amajliju ne nosim. Jer sam je izgubio. Već mesecima nikako da je nađem.

Kud li se denula? Nemam predstavu.

Niki i Tara, naravno, očajnički žele da je nađu. Moraju da pronađu roditelje. Znae, Niki i Tara ne znaju šta je to zadesilo njihovu porodicu. Kad su se jednoga dana pojavili u ovoj kući

– bilo je to oktobra prošle godine – Niki i Tara nisu mogli da se sete kako su uopšte prešli u duhove.

Mnogo mi ih je bilo žao. Bili su normalna deca i – u roku od dva minuta – postali duhovi. Bez doma. Bez roditelja.

A da stvari budu još gore, pojavio se i jedan zloduh. Užasni duh zvani Strahot. On je želeo da zarobi Nikija i Taru – sve sa njihovim roditeljima. I još to želi.

Znam da je Strahot tu negde. Moramo da pronađemo Nikijeve i Tarine roditelje pre nego što on stigne do njih. I zato uporno tragamo za tom čaurom života.

Ispreturali smo svaku prostoriju u kući – čak i Kolinovu sobu, dok je on bio na utakmici.

Nije nam se posrećilo.

Ja bih rekao da je nikada i nećemo naći. Ali njih dvoje ne gube nadu.

„Pomozi mi, Makse“, reče mi Niki. Pomerili smo kauč na kojem spavam i pogledali ispod njega. Opazih tamo tri novčića, ali amajlije ni od korova.

Tara je završila s pregledanjem ormana. Prešla je sada na moj krevet. „Možda se zaglavila između dušeka i daske“, reče ona.

Zgrabila je jastuke i počela da ih baca sa kreveta.

„Makse!“, vikala je mama. Zakoračila je na prag moje sobe upravo u času kad je Tara počela da baca jastuke.

Mama je videla kako moji jastuci, kao sami od sebe, lete po sobi.

„Makse!“, povika ona, dlanovima zaklonivši lice. „Šta se to događa?“

3.

MORAO SAM BRZO DA RAZMIŠLJAM. „Uh... Vežbam za tuču jastucima s Kolinom“, rekoh.

„Ali ovi jastuci su... *sami* leteli!“, povika mama.

„Naravno“, rekoh. „Pa punjeni su *perjem*.“

Znam. Lupio sam. Ali mama ionako nije došla da bismo razgovarali o jastucima.

Preskočila je onaj nered na podu. „Makse, molim te, razmisli još jednom“, reče ona. „Idi u taj letnji kamp sa Kolinom. On kreće savetničkim autobusom za nekoliko minuta s ostalim mladim savetnicima. Daj da te spakujem.“

„Nema šanse“, rekoh ja, prekrstivši ruke. „Rekao sam ti već. Alergičan sam na drveće. I ništa tu ne mogu. Čak i kad na filmu vidim drvo, izbiju mi ospice.“

„To ne može biti istina“, reče Kolin, uletevši u moju sobu. „Jer ti si *rođen* na drvetu!“

Tata je ušao odmah iza njega. Nasmejao se Kolinovoj glupavoj šali.

„Ja sam barem rođen, a nisu me izvukli iz močvare“, rekoh Kolinu.

Na to se već niko nije nasmejao.

Niko se nikada ne smeje mojim šalama.

Mama mi je prošla rukom kroz kosu. „Ne moraš da ideš s Kolinom. Možeš sutra da ideš autobusom s običnim kamperima.“

„Ne dolazi u obzir“, promrmljah. „Ne mogu u taj kamp. Kašljem od svežeg vazduha.“

Tata odmahnu glavom i mrko me pogleda. „A kako nameravaš da provedeš leto, Makse? Da sediš u sobi i izvodiš glupe trikove s kartama?“

Uzeo sam špil karata sa noćnog stočića. „Evo. Uzmi jednu kartu, bilo koju.“

Kolin zgrabi neki enigmatski časopis i počeo da ga prelistava. „Vidi ovo. *Stotinu i jedan anagram*. I sve ih je porešavao.“

Uštinuo me za obraz, baš jako. „Voliš da gubiš vreme, a, Maksu?“

Istrgao sam mu časopis iz ruke. „Je l' znaš koji je anagram od reči *Kolin*?“, upitah ga. „*Glupi*.“

„Nemojte, molim vas, da se svađate“, reče mama. Govorila je istu tu rečenicu barem stoput dnevno. Mama je majušna, poput kakve ptičice, i tiho govori, ne voli da viče.

Tata mi oduze špil karata. „Moraš da prevaziđeš svoje strahove, Makse“, reče on. „Dobro će ti doći boravak u letnjem kampu.“

„Ne bojim se ja“, uzvratih. „Prosto ne želim da idem!“

„Biće tamo i Kolin, on će da te brani“, reče mama.

„Da, ja ću da ga branim.“ Kolin me, cereći se, pogleda. „A je l' znaš od čega ću da te branim? Od batina. Ovakvih!“

Udario me u stomak, tako jako da mi se učinilo da mi se njegova pesnica probila kroz leđa! Presamitio sam se, držeći se za bolni trbuh, i ječao kao foka na samrti.

Mama pohita prema meni. „Koline, zašto to radiš Maksu?“ upita ga ona.

Kolin se opet cerio. „Štosa radi, možda?“

„Joooooj, joooooj!“, stenjao sam ja.

Kolin se okrenu prema tati. „Znam ja zbog čega Maks neće u moj kamp. Boji se da će morati da pliva u Zmijskom jezeru. Pričao sam mu da je puno smrtonosnih zmija otrovnica.“

„To će ga prekaliti“, reče tata.

„Niko nikada živ nije izašao iz Zmijskog jezera“, reče Kolin tišim glasom, trudeći se da zvuči što strašnije.

Uzdrhtao sam. Izgleda da *jeste* zvučao strašno.

„A slušaj tek ovo“, reče opet Kolin tati. „Kad sam ispričao Maksu priču o Bezglavom kamperu, malo je trebalo da se upiški u gaće.“

Tata i Kolin prasnuše u smeh.

„Lažeš!“, povikah.

„Nemoj više da plašiš Maksija tim groznim pričama iz kampa“, grdila ga je mama.

„Nema veze“, rekoh ja. „Ionako ne idem. Nema šanse.“

Neko vozilo je trubilo na ulici.

„Autobus!“, dreknu Kolin. „Stigao je!“

Tata i ja dohvatismo Kolinov prtljag. A onda smo svi strčali niz stepenice da ga spakujemo na autobus. Najednom osetih neizmernu radost. Celo leto bez Kolina! E, *to* se zove odmor!

Vozač je izašao da nam pomogne s torbama. U malom žutom školskom autobusu sedela su trojica ili četvorica momaka, tu negde Kolinovog uzrasta, i piljila u nas. Na autobusu je, sa strane, pisalo KAMP MIJSKO EZERO. Neko se poigrao slovima.

Mama je zagrlila Kolina. I tata ga je zagrlio. A onda se on i tata pozdraviše dodiranjem pesnica.

Kolin je krenuo uz stepenice. Popevši se dopola, okrenuo se i pogledao u mene. Ispod majice sa znakom kampa Zmijsko jezero izvadilo je nešto.

To nešto se svetlucalo na suncu.

Amajlija!

Kolin je nosio amajliju!

„Hej, Makse – vidi šta nosim oko vrata!“, doviknu on, a sav se u osmeh pretvorio.

„Ali to je *moje*!“, prodrah se.

„Baciću ga zmijama u Zmijskom jezeru! Vidimo se!“

On uđe unutra, i autobus ode.